

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12012026.05>

Ethnic Identities in the Works of Su. Venugopal

M. Vinoth^{1*}, Dr. R. Govindaraj²,

¹PhD Research Scholar, Department of Tamil, Thiagarajar College, Madurai-09

²Research Guide & Assistant Professor, Department of Tamil, Thiagarajar College, Madurai-09

*Correspondence: vinothmuthurajan007@gmail.com.

Article Info

Received on 15-May2026, Revised on 16-May-2026, Accepted on 29-May-2026, Published on 01-June-2026

ABSTRACT

Writer Su. Venugopal is someone who has inextricably linked land and people in Tamil literature. An ethnic group is a collective of people who identify themselves as a distinct society based on culture, language, history, habitat, and ancestry. In his short stories and novels, Su. Venugopal highlights the livelihoods of the common Mudhuvar tribes living in the mountains, as well as the survival struggles and nomadic lifestyles of marginalized ethnic groups such as the Ambattayar community, Narikuravars, and Thombars.

His stories illustrate how the introduction of machines due to technological advancement leads to the decline of traditional crafts and arts that have served as the identity of specific ethnic groups for generations. Through his works, he portrays ethnic groups that, despite the changes of the modern era, continue to hold firmly onto their ancestral pride and rituals.

KEYWORDS: *Su. Venugopal, ethnic identity, Tamil literature, marginalized communities, nomadic lifestyle.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சு.வேணுகோபால் படைப்புகளில் காணலாகும் இனக்குழு அடையாளங்கள்

¹மு.வினோத், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த் துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை-09

²முனைவர். ரே. கோவிந்தராஜ், நெறியாளர், உதவி பேராசிரியர், தமிழ் துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை-09

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியத்தில் நிலத்தையும் மாந்தர்களையும் பிரிக்க முடியாத ஒரு கண்ணியாகப் பிணைத்தவர் எழுத்தாளர் சு.வேணுகோபால் ஆவார். இனக்குழு என்பது மனிதர்களைக் கலாச்சாரம், மொழி, வரலாறு, வாழிடம் மற்றும் மூதாதையர்களை கொண்டு தங்களை ஒரு தனித்துவமான சமூகமாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் மக்களின் கூட்டமைப்பு ஆகும். சு.வேணுகோபால் அவர்கள் சிறுகதை நாவல்களில் மலையில் வாழும் சாமன முதுவர்களின் வாழ்வாதாரத்தையும் ஒடுக்கப்பட்ட விளிம்பு நிலையில் வாழும் இனக் குழுக்களான அம்பட்டயர் சமூகம், நரிக்குறவர்கள், தொம்பர்கள் போன்ற குலத்தின் பிழைப்பு மற்றும் நாடோடி வாழ்க்கை முறையினை இவர் எடுத்துரைக்கின்றார். தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால் இயந்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தப்படும் போது காலம் காலமாக ஒரு குறிப்பிட்ட இனக்குழுவின் அடையாளமாக விளங்கிய கைத்தொழில்களும் கலைகளும் அழிந்து போவதை இவரது கதைகள் உணர்த்துவதை காண முடிகிறது. நவீன காலம் மாற்றங்களுக்கு இடையிலும் தங்களின் குலப்பெருமையும் சடங்குகளையும் விடாமல் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் இனக்குழுக்களை இவரது படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

முன்னுரை

சு.வேணுகோபால் படைப்புகளில் தமிழ் சமூகத்தில் வாழும் விளிம்பு நிலை மக்களின் நிலைகளை பற்றி பேசுகின்றார். குறிப்பாக நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட இனக்குழுக்களின் அடையாளங்கள், அவர்களின் வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் இடப்பெயர்வு சார்ந்த வலிகளை இவரது நாவல்களும் சிறுகதைகளும் விரிவாகப் பேசுகின்றன. ஒவ்வொரு இன குழுக்களின் பாரம்பரிய முறைகளையும் அவர்களின் சடங்குகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் அவர்களின் வாழ்வாதார நிலைகளையும் இவர் எடுத்துரைப்பதை காண முடிகிறது. ஒரு இனக்குழுவை அடையாளம் காட்டுவதில் மொழி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இவர் தனது படைப்புகளில் கரிசல் மற்றும் கொங்கு நிலத்தில் வாழும் இனக் குழுக்களின் தனித்துவமான வட்டார வழக்குகளைப் பயன்படுத்துகிறார். இவரது படைப்புகளில் இனக்குழு அடையாளமானது அவர்கள் செய்யும் தொழிலோடும் நிலத்தோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. கிராமங்களில் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வந்ததையும் அந்த நிலத்தை விட்டு செல்லும் மனநிலையையும் அடிமைத்தனத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றார். மலைகள் மற்றும் நிலத்தைச் சார்ந்திருக்கும் மனிதர்களின் நவீன தொழில்நுட்பம் வளர்ந்து வரும் சூழலாலும் நிலச் சிதைவாலும் அவர்களின் வாழ்வாதாரம் எப்படி பாதிக்கப்படுகின்றன என்பதை இவர் வெளிப்படுத்துகின்றார். எனவே ஒவ்வொரு இன

குழுக்களின் நாடோடி வாழ்க்கை முறையினையும் பழக்கவழக்கங்களையும் பண்பாட்டுக்களையும் எடுத்தாளும் நோக்கில் இவ்வாய்வு கட்டுரையானது அமைகின்றது.

இனக்குழு அறிமுகம்

இனக்குழு என்பது மனிதர்களை கலாச்சாரம், மொழி, வரலாறு, வாழிடம் மற்றும் மூதாதையர்களை கொண்டு தங்களை ஒரு தனித்துவமான சமூகமாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் மக்களின் கூட்டமைப்பு ஆகும். ஆரம்பக் காலத்தில் மனிதர்கள் இன்றைய குரங்குகள் போலவே சைகைகள் மூலமும் முகபாவனைகள் மூலமும் தொடர்பு கொண்டனர். சைகை மொழியின் மூலமாக கைகளால் சுட்டிக்காட்டுவது மற்றும் உடல் அசைவுகள் மூலம் வேட்டையாடும் இடங்கள் அல்லது ஆபத்துக்களை விளக்கினர். பயம், மகிழ்ச்சி அல்லது எச்சரிக்கை வெளிப்படுத்த வெவ்வேறு விதமான சத்தங்களை பயன்படுத்தினர். மனிதன் தன்னுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்த போது மனதில் தோன்றிய மற்ற உணர்வுகளை தனது கூட்டாளிக்கு எடுத்துக் கூற விரும்பினான்.

“அவற்றுள்

அஆ ஆயிரண்டு அங்காந்து இயலும்”¹

(தொல்.பிற.நா.3)

எனவே காலப்போக்கில் மனிதனின் மொழியின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சி நிலையையும் தொல்காப்பியர் கூறுவதை அறிய முடிகின்றது. ச.வேணுகோபால் அவர்கள் சமகாலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர் ஆவார். இவர் தேனி மாவட்டத்தில் உள்ள அம்மாபட்டி என்னும் கிராமத்தில் ந.சுருளிவேல், பொண்ணுத்தாயி இணையாருக்கு மே 20, 1967-ல் பிறந்தார். விவசாய குடும்ப பின்னணியில் பிறந்த இவர் இவரது படைப்புகள் கரிசல் மண் மற்றும் கொங்கு மண்ணின் வாழ்வியலைக் குறிப்பாக ஒடுக்கப்பட்ட மற்றும் விளிம்பு நிலை இன குழுக்களின் வாழ்வை மிக நெருக்கமாக பதிவு செய்யும் எழுத்தாளர் ஆவார். இவரது நாவல்களும், சிறுகதைகளும் நிலத்தோடுப் பிணைக்கப்பட்ட இனக்குழுக்களின் அடையாளங்கள் அவர்களின் சடங்கு வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் இடப்பெயர்வுச் சார்ந்த வலிகளை அவர்களின் பாரம்பரிய முறைகளையும் வாழ்வாதார நிலைகளையும் விரிவாகப் பேசுகின்றன. கிராமங்களில் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வந்ததையும் அந்த நிலத்தை விட்டு செல்லும் மனநிலையும் இனக்குழு சமூகத்தினரில் அடிமைத்தனத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றார். மலைகள் மற்றும் நிலங்களை நம்பி வாழும் இன குழுக்களின் நவீனத் தொழில்நுட்பம் வளர்ந்து வரும் சூழலாலும் நிலச் சிதைவாலும் அவர்களின் வாழ்வாதாரம் எப்படி பாதிக்கப்படுகின்றன என்பது இவர் வெளிப்படுத்துகின்றார். என இவரது படைப்புகளில் இனக்குழு அடையாளமானது அவர்களது பழக்கவழக்கம் நம்பிக்கைகள் பேசுவது மட்டுமல்லாமல் அவர்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கலையும் வாழ்வாதாரத்தில் ஏற்படும் போராட்டத்தையும் இவரது கதைகளில் உணர்த்துவதை அறிய முடிகின்றது.

அம்பட்டயர் சமூகத்தின் நம்பிக்கைகளும் சாதிய ஒடுக்கு முறையும்

அம்பட்டயர் சமூகம் என்பது தமிழ்நாட்டில் வாழும் ஒரு பாரம்பரிய தமிழ் சமூகமாகும். அம்பட்டயர் சாதி தலைவன் பெரியதனக்காரன் எனப்படுவான். மயிர்வினை செய்தல், வைத்தியம் பார்த்தல், வாத்தியம் மொலித்தல் என்னும் மூன்று தொழில்கள் அம்பட்டயருக்குரியன. பண்டிதன், பரியாரி, குடிமகன், நாசுவின், மயிர் வினைஞன் என்பன அம்பட்டயரை குறிக்க வழங்கும் பெயர்கள். பண்டைய காலத்தில் மருத்துவக்கலை மற்றும் ஆயுர்வேதத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.² சு.வேணுகோபால் படைப்புகள் பெரும்பாலாக கிராமப்புறங்களில் வாழும் விளிம்பு நிலை மக்களின் அடிமைத்தனத்தாலும் நவீனத் தொழில்நுட்பத்தால் பாதிப்படைந்த இனக்குழுக்களின் வாழ்வாதாரம் பிழைப்பினையும் நாடோடி வாழ்க்கை முறையினையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இவர் 'திசையெல்லாம் நெருஞ்சி' என்ற குறுநாவல் மூலமாக தடமலைக்குண்டில் வாழ்ந்த அம்பட்டயர் சமூகத்தின் வாழ்வியலையும் வாழ்வாதாரத்திற்கு ஏற்படும் சிக்கல்களையும் அவர்கள் அந்த கிராமத்தை விட்டு செல்லும் துயரத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார் .

“இந்த இருபத்தைந்தாண்டுகளாக இதனோடு இருந்த வானுவன் முடிவை நோக்கி நெருங்குகிறது. அப்போது சிதைந்து போன வீடாக மொட்டுச் சுவர் மட்டுமே இருந்தது. இந்த இடம் தான் உனக்கு என்று ஊர்க்காரர்கள் கை காட்டினார்கள். சுவர் வைத்து கூரை வேய்ந்தது பின்னால் தான் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் தான் சேமிப்பிலிருந்து ஓட்டு வீடாக மாற்றியது. முன்பெல்லாம் வீட்டில் அடுப்பெரிவது அபூர்வம். ஆத்தா தான் ஊர்ச்சோறு எடுத்து வருவாள். குருவு வந்த பிறகும் கூட சில வருடங்கள் அதே பழக்கம் தான் தொடர்ந்தது. சிறுகச் சிறுகத் தேய்ந்து கடந்த சில வருடங்களில் இல்லாமலாகிவிட்டது.”³

என அக்கிராமத்தில் வாழ்வாதார நிலைகளையும் அவர்களின் மருத்துவக் குணங்களையும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கிராம அதிகாரத்தின் சாதிய ஒடுக்கு முறையும் கூறுவதை அறிய முடிகின்றது.

“நீ கை மருந்து தருவியாமே. எனக்கு ரொம்ப ஆசை ஒரு பிஞ்சு என் வயிற்றில் தோணுனா போதும். ” அப்பெண்ணிற்கு அந்த அம்பட்டயர் பெண் கை மருந்து கொடுத்ததையும் அதனால் அப்பெண் குழந்தைப் பாக்கியம் பெற்றதையும் அச்சமூகத்தின் மருத்துவக் குணம் வெளிப்படுத்துவதை அறிய முடிகின்றது.

“குமரா, நீ பார்த்து கணக்கு முடிச்சு விட்டுறப்பா” அனுப்பி வைத்தனர். அம்பட்ட நாயி, நீ எப்படிர்றா வாசலேறி நின்னு கேக்கலாம்” என்று பிறகு முறுக்கு கொண்டு வந்த போது சரி கொஞ்சம் வேகமாக இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து கண்ணனுக்கு முடி திருத்துவதில் கவனமாக இருப்பது போல பாசாங்கு செய்தபடி இருந்தான்.” எனவே பழநி என்று அம்பட்டயர் சமூகத்தினை சேர்ந்த ஒருவன் குமரன் என்ற மேல் சாதிக்காரருக்கு கடன் கொடுத்ததையும் அதற்கு ஊர் பஞ்சாயத்தார்கள்

கிராமங்களில் இச்சமூகத்தினரை வலுக்கட்டாயமாகத் தங்கள் வீட்டில் விசேஷங்களுக்கு வேலை செய்ய சொல்லுதல் அல்லது அடிமைத்தனமாக வேலைகளை செய்யக் கூறுதல், பொது இடங்களில் சரிசமமாக அமர விடாமல் தடுப்பது அல்லது முடி திருத்தும் நிலையங்களில் பாகுபாடு காட்டுவது போன்ற செயல்களையும் ஊர் பஞ்சாயத்துக்கள் மூலம் இச்சமூகத்தின் உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது அல்லது அவர்களைச் சார்ந்து வாழும் நிலையில் உருவாக்குவதும் ஒடுக்குமுறைப்படுத்துவதும் அடிமைத்தனத்திற்கு உள்ளாக்குவதையும் இந் நாவலில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

ஒக்கலிகர் சமூகத்தின் குல வரலாறும் வழிபாடுகளும்

தமிழ்நாட்டில் வாழும் ஒக்கலிகர் சமூகம் என்பது ஒரு வீரமிக்க மற்றும் உழைப்பால் உயர்ந்த விவசாயப் பின்னணி கொண்ட சமூகமாகும். 'ஒக்கலு' என்ற கன்னடச் சொல்லுக்கு குடி அல்லது விவசாயம் என்று பொருள் நிலத்தை உழுது பயிரிடுபவர்கள் என்பதால் இவர்கள் ஒக்கலிகர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். காழ்குல ஒக்கலிகர் என்பது ஒக்கலிகர் சமூகத்தின் ஒரு முக்கிய உட்பிரிவாகும். இவர்கள் குறிப்பாகத் தமிழகத்தின் கொங்கு மண்டலப் பகுதிகளில் பரவலாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். காழ்குல என்ற பெயர் இவர்களது முன்னோர்கள் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட குலமரபை குறிப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இவர்கள் அடிப்படையில் போர் வீரர்களாகவும் நிலத்தை நிர்வகிக்கும் விவசாயிகளாவும் வரலாற்று ரீதியாக அறியப்படுகின்றனர்.

“துங்கபத்திரா நதியில் நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. அக்கரையில் ஆதிகாலப் புங்கமரம் சற்று தள்ளி இருந்தது. கோரைப்புற்கள் ஆளுயரம் வளர்ந்திருக்கின்றன. காழ்குல ஒக்கலிகர் குலம் சத்திய வாக்குக்குக் கட்டுப்படுத்துன்னா, குலம் கோத்திரம் பெண்டு பிள்ளைகள் காமதேனு காம்பில் சொரிந்து உண்டானவர்கள் என்பது உண்மையான்கா காப்புக் கம்பளி சத்தியமா புங்கமரம் விழுந்து பாதை கொடு”⁴ என ஒக்கலிகர் மக்கள் வேண்டினர்.

புங்க மரமும் அவ்வாறே அக்கரையிலிருந்து சாய்ந்து இக்கரையைத் தொட்டது என காழ்குல ஒக்கலிகப் பெண்களின் நம்பிக்கைகளையும் கோரைப் புற்கள் கைப்பிடியாக உதவியதால் கோரைப்புற்களிலும் கோரை பாய்களிலும் ஒக்கலிகர்கள் உட்கார மாட்டோம் எனச் சத்தியமிட்டனர் என்பதனை இந்நாவலில் எடுத்துரைப்பதைக் காணமுடிகிறது. உறுமிக்கலையைப் பற்றி விக்னேஷிற்குக் கூறுமாறு திம்மையா கௌடர் அறுபது வயது கொண்ட பாண்டிரங்கனிடம் கூறினார். எந்த கலையிலும் தேடல் இருந்தால்தான் சுவை இருக்கும். உறுமி காழ்குல ஒக்கலிகர் குலத்தின் தெய்வீகக் கலையாகும். உறுமி காழ்குல ஒக்கலிகர்களுக்கு சொந்தமானது. “நந்தகோபால வாக்கு அது பரம்பரைக்கு மட்டுமே செல்வோம். வேறு ஜாதிக்கு சடங்கு இது இல்லை. காழ்குல மட்டும்தான். நந்தகோபால வாக்கு உங்களுக்குச் சொல்ல வேணாம். உன்ன உணவும் உடுத்த வசரமும் செலவுக்குப் பணமும் கொடுத்தது காழ்குலம். இது வேணாமண்ணா பதுஞ்சுக்கங்க என்றார் பாண்டிரங்கன்”. பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை ஒக்கலிங்கர் குல சடங்குகளில் உறுமி உண்டு என இச் சமூகத்தின் உறுமிக்கலைச் சிறப்புகளைக் கூறுகின்றனர்.

“ஐயா, நான் கவுண்டர் ஜாதிய பத்தி ஆராய்ச்சி பண்ணேன். அது சம்பந்தமா கௌடரா? கவுண்டரா? யோசித்து ‘கௌடர்தான்யா’ என்றான். தம்பி கவுண்டன் வேற கௌடர் வேற ஆனா ஆதி காலத்தில எல்லாம் ஒன்னாதான் இருந்துச்சு எப்ப வேறானதுன்னு தெரியாது. நாங்க தாலி கட்டுவோம் அவங்க கட்ட மாட்டாங்க ஆனா ரெண்டு பேரும் கர்நாடகத்திலிருந்து வந்ததா தான் கதை சொல்றாங்க”.⁵ இதிலிருந்து கவுண்டர்கள் தாலி கட்ட மாட்டார்கள் என்பதையும் கௌடர்கள் தாலி கட்டுவார்கள் என்பதையும் இவ்விருவர்களது பூர்வீகமும் கர்நாடகா என்பதையும் விக்னேஷ் இவர்களது குல சடங்குகளை எடுத்துரைக்கின்றார்.

எனவே ‘நுண்வெளி கிரகணங்கள்’ என்ற நாவலின் வழியாக சு.வேணுகோபால் அவர்கள் காழ்குல ஒக்கலிகர் குலத்தின் வரலாற்று பின்னணியையும் அவர்களது நம்பிக்கைகளையும் இந்நாவலின் எடுத்தாளுவதை காண முடிகிறது.

சாமன முதுவர்களின் வாழ்வியலும் குல வழிபாடும்

முதுவர் சமூகத்தினர் குறிப்பாக தென்னிந்தியாவின் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப்பகுதிகளில் கோயம்புத்தூர், தேனி, திண்டுக்கல், மலபார், திருவாங்கூர் ஆகியவற்றை சேர்ந்த மலைப்பகுதிகளில் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள பழங்குடியினர் முதுவர் அல்லது முதுகர் எனப்படுவார்கள். சில மலையாளச் சொற்கள் கலந்துள்ள தமிழோடு நெருங்கிய உறவுடைய ஒரு கிளை மொழியையே முதுவர் பேசுகின்றனர். நிலத்தில் ஓர் இடத்தில் பயிர் அறுவடை முடிந்து பின்னும் மற்றொரு இடத்தில் பயிரிட தொடங்குவதற்கு முன்னும் உள்ள இடைப்பட்ட காலத்திலேயே இவர்கள் குடிப்பெயர்ந்து புதிய குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொள்கின்றனர்.⁶

சு.வேணுகோபால் அவர்கள் ‘வலசை’ என்று நாவலின் மூலமாக கொங்கு வட்டார மலைப்பகுதிகளில் வாழும் சாமன முதுவர்களின் வாழ்வாதாரத்தையும் உணவு முறைகளையும் உழவுத் தொழில்களையும் நவீன தொழில்நுட்ப மாற்றத்தால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களை எடுத்துரைப்பதை காணமுடிகிறது. சாமன முதுவர்கள் பெரும்பாலும் இயற்கையோடு இயைந்த நாடோடித் தன்மையோ அல்லது குறிப்பிட்டு நிலப்பரப்பைச் சார்ந்த நிலையான வாழ்வையோ கொண்டவர்கள். சு.வேணுகோபால், அவர்களின் வாழ்வாதாரம் எவ்வாறு மண்ணையும் மழையையும் நம்பி இருக்கிறது என்பதை மிக நுணுக்கமாக விவரிக்கிறார். “மலையடிவாரங்களில் வயல்களில் களை எடுக்கும் காலம் என்பதால் அடிவாரத்திற்கு சென்று அங்குள்ள தோட்டங்களுக்கு வேலைக்கு செல்வனர். அவர்களுக்கு சம்சாரிகள் கொடுக்கிற கூலிதான். கூலி போதவில்லை யென்றோ, வரமாட்டேன் என்றோ சொல்ல மாட்டார்கள். எழுபது வருடங்களுக்கு முன் முதுவர்கள் காட்டுப்பொருட்கள் மட்டும் தான் சேகரிப்பார்கள். விவசாய வேலைகளுக்கு அவ்வளவாக வரமாட்டார்கள். காட்டுப் பொருள்களை சம்சாரி வீடுகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வேண்டியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு போவார்கள். மெல்ல மெல்ல தான் விவசாய வேலைக்கு வந்தார்கள். காட்டில் தேடுவதில் இருக்கிற ஆபத்தும் சாவும் விவசாயத்தில் இல்லையென்பதை உணர்ந்த பின்தான்

பெண்கள் ஆண்களோடு சேர்ந்து வேலைக்கு வரத் தொடங்கினார்கள் என்பார்”.⁷

என முதுவர்களின் உழவுத் தொழிலை இந்நாவலில் விவரிக்கின்றார். சாமன முதுவர் பெண்கள் “கண்டைக்கரை வேட்டியை உடுத்தி உடம்பில் துண்டைப் போர்த்திய ருதுவான குமரியைப் பெண்கள் அழைத்து வந்து கடமார் செல்வி கோயில் முன் நிறுத்தினர். செண்பகப்பூ மாலை அணிந்திருந்தாள் கூந்தலில் வெள்ளெருக்கம் பூங்கொத்தைச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். நடு வயதுப் பெண்கள் கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி பாடத் தொடங்கினர்.

“காட்டின் மகள் கதவுகளைத் திறக்க

மேடும் கோடும் பூத்துக் குலுங்குக

எங்கள் வனமகள் வருகிறாள்

வாரி அணைத்துக்கொள் அம்மோனே.”

என முதுவர் தங்களின் சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் கூறும் வகையில் இப்பாடல் அமைகின்றது. கோவனின் தாத்தா சிலுமன் முதுவர் இடுப்பில் துண்டுக்கட்டி மரத்தட்டில் கிழங்கேற்றி மெல்ல வந்தார். வள்ளிக் கிழங்கை நொசித்து அதில் தேன் ஊற்றினார். வன தேவதையின் தேன் கிழங்கு உணவை குமருவின் தாய்மாமன் ஊட்டி விட்டார். எல்லோரும் குரவையிட்டனர். தேன் கிழங்கு உண்ட குமரு காடமர் செல்வி முன் விழுந்து வணங்கி எழுந்தான்”.⁸ என சாமன முதுவ பெண்களின் குல வழிபாட்டு முறைகளையும் சடங்கு முறைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

எனவே நவீன கால மாற்றத்தால் மலைகள் மற்றும் காடு பகுதிகள் அழிந்து வருவதால் முதுவர்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிப்படுவதையும் அவர்களின் பிழைப்பு நிலைகளையும் இந்நாவலில் எடுத்துரைப்பதை அறிய முடிகிறது.

நரிக்குறவர்ச் சமூகத்தின் வாழ்விடமும் புலம் பெயர்தலும்

நரிக்குறவர் என்பவர்கள் தமிழ்நாட்டின் ஒரு முக்கியமான பழங்குடி சமூகத்தினர் ஆவர். நரிக்குறவர்கள் அடிப்படையில் நாடோடிச் சமூகத்தை சேர்ந்தவர்கள். காடுகளையே வாழ்விடமாகக் கொண்டு வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த இவர்கள் காலப்போக்கில் சமூக மாற்றத்தினால் நகர்ப்புறங்களை ஒட்டிய பகுதிகளில் குடியேறினர். குறிப்பாக ‘நரி’களை வேட்டையாடுவதில் வல்லவர்கள் என்பதால் இவர்களுக்கு நரிக்குறவர்கள் என்று பெயர் வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பாரம்பரியத் தொழில்களாக காடுகளில் வேட்டையாடுதல், மூலிகைகள் சேகரித்தல். காடுகள் அழிக்கப்பட்டதாலும் வேட்டை தடை சட்டத்தினாலும் இவர்களின் வாழ்வாதாரம் மாறி யுள்ளது. தற்பொழுது இவர்கள் ஊசி, பாசி, மணிகள் மற்றும் கைவினைப் பொருட்களை செய்து விற்பனை செய்வது முதன்மை தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர்.

ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தாங்காமல் திருவிழாக்கள் மற்றும் மக்கள் கூடும் இடங்களுக்கு சென்று

தற்காலிகக் கூடாரங்களை அமைத்துத் தங்குவது இவர்களது வழக்கமாகும். என சு.வேணுகோபால் அவர்கள் 'ஆட்டம்' என்னும் நாவலில் நரிக்குறவர்கள் திருவிழாவின் போது தனது நாடோடி வாழ்க்கை முறையினையும் அவர்களின் வாழ்வாதார பிழைப்பு நிலைகளையும் மற்றும் அவர்களது பழக்க வழக்கங்களை எடுத்துரைக்கின்றார். "கிழக்கில் வீட்டடி மனைக்காக அளந்த கல் போட்ட பரமசிவத்தின் ஊரடித் தோட்டத்தில் நரிக்குறவர் கூட்டம் ஆங்காங்கே குடியிருக்கிறது. வயதானவர்களும் சிட்டுகளும் இருக்கிறார்கள். முறுக்கம் வற்றாதவர்கள் கூடையோடு போயிருப்பார்கள். 'அரே மரே' கூச்சம் கூட்டத்தில் அங்கங்கே எழுகிறது. பெரிய கூடையில் மீந்த சாப்பாட்டை வாங்கி வரும் குறத்தியரே ஜவாரே' என்று சந்தோசமாக குரல் கொடுக்கிறாள். வேட்டிகளில் சோறும் மழைப்பாயில் உப்பில் புரட்டிப் போட்ட கறித் துண்டுகளும் காய்கின்றன. வாரி வழங்கும் கோமாரி அம்மன் பெருவிழாவிற்கு எங்கிருந்தாலும் நரிக்குறவர்கள் வந்துவிடுவார்கள். வெற்றிலை சிவக்க சொர்க்கத்திற்கு வந்துவிட்டது போல அங்கங்கு ஓடி ஓடி உணவு சேகரிக்கிறார்கள். சோறெடுக்க வந்த ஒரு குறத்தி முதுகில் குழந்தையைச் சுமந்தபடி கரும்புத் தூளியை வேடிக்கை பார்க்கிறாள். தூளியும் தீயும் ஏந்திய பெண் தள்ளாடிக்கொண்டே மேலேறுகிறாள். ஒரு கணம் தான் எதிலோ இடறித் தடுமாறி மண்டியிட்டாள். கவிழப் போகும் தீச்சட்டியை எப்படியோ நிறுத்திவிட்டாள். உதவி செய்யலாம் என்று எழுந்து எட்டு வைப்பதற்குள் குறத்தி வலத்தோளில் கரும்பு கட்டை முட்டி இடக்கையால் "எந்திரி சாமி" என்று தூக்கிவிட்டாள். "நடத்தாயி நான் கொண்டு வர்றேன். தனித்துவரும் குறத்திகளைக் கோயிலுக்குள் வரவிடாமல் விரட்டியடிக்கும் விதியை முறியடித்து குறத்தி கூட்டத்தில் புகுந்து புகுந்து போகிறாள்."⁹

எனவே 'ஆட்டம்' நாவலின் மூலமாக சு.வேணுகோபால் அவர்கள் திருவிழாவின் போது நரிக்குறவர்களின் நாடோடி வாழ்வாதார பிழைப்பு நிலைகளையும் அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் ஒடுக்கப்பட்ட நாடோடி நரிக்குறவர் சமூகத்தில் இருந்து வந்த அக்குறத்தியின் செயல்களையும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

தொம்பர் சமூகத்தின் வாழ்வியலும் நாடோடிப் பண்பாடும்

தமிழ்ச் சமூகத்தில் தொம்பர் சமூகம் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்ட ஒரு முக்கிய தொன்மையான பழங்குடி நாடோடிச் சமூகமாகும். இவர்கள் தென்னிந்தியாவில் ஆந்திரா மற்றும் கர்நாடகப் பகுதிகளைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்கள். அங்கிருந்து பிழைப்புத் தேடித் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தனர். தொம்பர்கள் வரலாற்று ரீதியாக நாடோடி வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டவர்கள். அவர்களின் முதன்மைத் தொழில்கள் 'கலைக்கூத்து' ஆகும். மூங்கில் கம்புகளில் ஏறி வித்தைகள் செய்வது இவர்களின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. ஊர் ஊராகச் சென்று மக்கள் முன்னிலையில் ஆடல், பாடல் மற்றும் வீர வித்தைகளை நிகழ்த்துவது, மல்யுத்தம் மற்றும் உடல் வலிமையை காட்டும் சாகசங்களில் இவர்கள் சிறந்து விளங்குகினார்கள். நவீன கால

சூழலுக்கு ஏற்றவாறு கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கான வரவேற்பு குறைந்ததால், இவர்களின் பெரும்பாலானோர் கூலி வேலைகளுக்கும் விவசாயம் மற்றும் இதர சிறு தொழில்களுக்கும் மாறிவிட்டனர்.

தொம்பர்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்காமல் ஊர் ஊராகச் சென்று வித்தை காட்டிப் பிழைப்பவர்கள். இவர்களின் வாழ்விடச் சிக்கல்கள் நாடோடி தன்மையால் ஏற்படும் பாதுகாப்பற்ற சூழல் மற்றும் ஒரு சமூகமாக அவர்கள் சந்திக்கும் புறக்கணிப்புகளை சு.வேணுகோபால் மிக நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்கின்றார். 'மாயக்கல்' என்ற சிறுகதையின் மூலமாக மூக்கம்மா என்ற பன்றி மேய்க்கும் தொம்பர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தாயின் மகனுக்கு ஏற்பட்ட கொடுமை நிலையையும் அப்பழங்குடிச் சமூகத்தின் அடிமைத்தனத்தையும் பேசப்படுவதை இக்கதையின் வழியாக அறிய முடிகின்றது. மூக்கம்மாவின் மகன் பெத்தனன் திருட்டுதனமாக மரம் அறுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டு அவன் பலமுறை போலீஸ்யிடம் பிடிபட்டு அடிவாங்கி உள்ளான். ஒருநாள் முன் ஜாமத்தில் தான் போலீஸ் அடித்து ஜீப்பில் ஏறச் சொன்னது. ஜக்கனன் வண்ட மேடுக்கு சவுரி விற்கப் போயிருந்தான். "எதுக்கு சாமி? நாங்க என்ன தப்பு பண்ணினோம்." ஏறுடி....கொழுப்பு ஏறி போச்சா? வரவர இந்த தொம்பர்களுக்கு திமிர் ஏறிப்போச்சு. ஏற்றா பெத்தனனைப் பிடரியில் ஒரு வாங்கு வாங்கி ஏற்றினார்கள். இதன் மூலமாக பெத்தனனை என்ற கதாபாத்திரத்தைச் சிறையில் கொன்றதையும் அதனால் அவன் தாய் வருந்திக் கூறுவதாகவும் இந்த தொம்பர் பழங்குடி சமூகத்தின் அடிமைத்தனத்தையும் அவர்களின் வாழ்வியலில் ஏற்படும் துன்பங்களையும் இக்கதையில் வெளிப்படையாக உணர்த்துகின்றார். போடிநாயக்கனார் என்னும் கிராமத்தில் தொம்பர்கள் கலைக்கூத்தான உயரமான மூங்கில் கம்புகளில் ஏறி வித்தைச் செய்வதாக 'வாழும் கலை' என்ற சிறுகதையில் சு.வேணுகோபால் எடுத்தாளுவதைக் காண முடிகிறது .

"பன்னிரண்டு வயது சிறுமி நின்ற வாக்கில் வலது காலைத் தூக்கி பின் கழுத்தில் வெகுலாவகமாகப் போட்டாள். கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டபடி ஒற்றைக் காலில் ஒரு சுற்று சுற்றினாள். பின் விரித்து இருந்த சாக்கில் அமர்ந்து இடது காலையும் பின் கழுத்தில் போட்டு இரண்டு கைகளால் சிரித்தபடி நடந்தாள். பின் ஒற்றைக் கையை ஊன்றி அந்தரத்தில் கரணமடித்தாள். "ஹய்யா ஹய்யா" கம்பி மேல வித்தைய பாருங்கைய்யா. கரணம் தப்புனா மரணம் ஹய்யா..ஹய்யா..கொஞ்சம் தள்ளி நில்லுங்கோ சாமி". உறுமி இசைக்க வட்டம் விரிந்து மையத்தில் இடைவெளி பெருகியது. சிறுமி கழை வழியாக ஏறி உச்சிக் கிட்டியில் அமர்ந்தாள். நீளமான மூங்கிலை அண்ணன் எடுத்து நீட்ட அதை இரு கைகளாலும் ஏந்தி கம்பி மேல் நடந்தாள். கீழிருந்து ஏதோ பொருளைத் தூக்கி உயரே ஏறிந்தான். சிறுமி மேலே பறந்த பொருளை கழுத்தை நீட்டி கவ்வினாள். ஒரு நெத்திச் சுட்டி கவ்விய பற்களிலிருந்து தொங்கியது. எப்படித்தான் சுட்டியை விட்டு வாலைக் கவ்வினாள் என்று அதிசயத்துப் பார்த்தது கூட்டம். மூங்கிலை நெஞ்சோடு அணைத்து

கண் இமைக்கும் நேரத்தில் வாயில் தொங்கும் சரத்தை கால்விரலால் கவ்வி கம்பியில் மீண்டும் மிதித்தாள். அவளுடைய உடம்பு கம்பி மையத்திலிருந்து இரு பக்கமும் சாய்ந்து நிமிர்ந்தது” .¹⁰

எனவே சு.வேணுகோபால் அவர்கள் தொம்பர் சமூகத்தினர் ஊர் ஊராகச் செல்லும் நாடோடி வாழ்க்கை முறையினையும் நவீன சூழல் மாற்றத்தால் கருவிகளும், கலைகளும் இச்சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறைகளும், கழைக்கூத்துக்கள் பாதிப்படைவதையும் சிறுகதை நாவல்களில் உணர்த்துகின்றார்.

முடிவுரை

சு.வேணுகோபால் படைப்புகள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வாழும் விளிம்பு நிலை மக்களின் நிலைகளை பற்றிப் பேசுகின்றார். இவரது நாவல்கள், சிறுகதைகள் பழங்குடியினர், நாடோடிகள், நரிக்குறவர்கள் போன்ற பல்வேறு இன குழுக்களின் வாழ்க்கையை ஆவணப் படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு இனக்குழுவிற்கும் ஒரு 'குல அறம்' உண்டு. கால காலமாகப் பேணப்பட்டு வரும் சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் உறவுமுறைச் சிக்கல்களை விவரிக்கின்றார். இவரது கதைகளில் வரும் இனக்குழு மனிதர்கள் கடும் உழைப்பாளிகள் இயற்கையோடு போராடிப் பிழைப்பவர்கள் ஆவர். இவர்களின் உழைப்புச் சுரண்டப்படுவதையும் அதற்குப் பின்னால் இருக்கும் கிராம அதிகார ஒடுக்கு முறையும் இவரது படைப்புகள் பேசுகின்றது. நவீன கால சூழல்கள் மாறி வருவதால் காடுகள் மற்றும் நிலங்களை அழிப்பதாலும் இன குழுக்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிப்படைவது இவரது கதைகளில் ஆழமாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. நகரச் சூழலில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பாகுபாடும் அவர்களின் கலைகள் மற்றும் திறமைகள் அங்கீகரிக்கப்படாமையும் அவர்களைத் தாழ்வு மனப்பான்மைக்குத் தள்ளுவதாக இவரது கதைகளில் பதிவு செய்கின்றார்.

எனவே இனக்குழு அடையாளமானது வெறும் சாதிய அடையாளங்களாக மட்டும் நின்றுவிடாமல் ஒரு நிலத்தின் பண்பாட்டு வேராகவும் அதே சமயத்தில் நவீன மாற்றங்களால் சிதையும் விளிம்புநிலை மக்களின் வலியை சு.வேணுகோபால் படைப்புகளில் பதிவு செய்வதாக இவ்வியானது எழுத்தாளப்படுகிறது.

அடிகுறிப்புக்கள்

1. தொல். பிற. நூ. 3.
2. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை, தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும், பக், 2-3.
3. சு.வேணுகோபால், 'திசையொல்லாம் நெருஞ்சி' குறுநாவல், ப, 84.
4. சு.வேணுகோபால், 'நுண்வெளிக் கிரகணங்கள்' நாவல், ப, 20.
5. மேலது, ப, 33.
6. எட்கர் தர்ஸ்டன் காதம்பி ரங்காச்சாரி, தமிழகத் தொல்குடிகள், பக், 328-329.
7. சு.வேணுகோபால், 'வலசை' நாவல், ப, 69.

8.மேலது,பக்,91-92.

9.சு.வேணுகோபால், 'ஆட்டம்' நாவல், பக், 84, 88, 100, 101.

10.சு.வேணுகோபால், 'வாழும் கலை' சிறுகதை, பக், 197-198.

துணை நூற்பட்டியல்

- [1.] கங்காதரன் T.S., தொல்காப்பியம்-எழுத்ததிகாரம் உரைக்கொத்து., சரசுவதி மகால் நூலகம்., இரண்டாம் பதிப்பு 2016., தஞ்சாவூர்.
- [2.] ந.சி.கந்தையா பிள்ளை ந.சி., தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும்., நாம் தமிழர் பதிப்பகம்., நான்காம் பதிப்பு 2014., சென்னை.
- [3.] வேணுகோபால் சு., திசையெல்லாம் நெருஞ்சி குறுநாவல்., தமிழினி பதிப்பகம்., சென்னை.
- [4.] வேணுகோபால் சு., நுண்வெளி கிரகணங்கள் நாவல்., தமிழினி பதிப்பகம்., சென்னை.
- [5.] எட்கர் தர்ஸ்டன் காதம்பி ரங்கச்சாரி., தமிழகத் தொல்குடிகள்., அடையாளம் பிரஸ் இந்தியா., முதல் பதிப்பு 2017.
- [6.] வேணுகோபால் சு., வலசை நாவல்., தமிழினி பதிப்பகம்., சென்னை.
- [7.] வேணுகோபால் சு., ஆட்டம் நாவல்., தமிழினி பதிப்பகம்., சென்னை.
- [8.] வேணுகோபால் சு., வெண்ணிலை சிறுகதை., தமிழினி பதிப்பகம்., சென்னை.

*I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work